

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.703 van 18 februari 2002
in de zaken A. 46.793/VII-10.854.
47.506/VII-11.118.**

In zake : I + II
de n.v. PRAYON-RUPEL Chemische bedrijven,
die woonplaats kiest bij
Advocaten L. CORNELIS en D. D'HOOGHE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

I + II
het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1.

tussenkomen de partijen :

I + II
de gemeente RUMST,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3,

II
de gemeente BOOM,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. Chemische Bedrijven
PRAYON-RUPEL op 4 mei 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen

van "de beslissing van de Gemeenschapsminister van Leefmilieu en Huisvesting dd. 4.3.1992 houdende de inwilliging van het beroep tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie, waarbij een stortvergunning werd afgeleverd tot 31.12.1999 en houdende weigering van voornoemde stortvergunning" (A.46.793);

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. Chemische Bedrijven PRAYON-RUPEL op 3 juli 1992 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Gemeenschapsminister van leefmilieu en huisvesting van 1 mei 1992, houdende opheffing van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 25 april 1991, waarbij aan de verzoekende partij vergunning wordt verleend tot het uitbaten van een stortplaats voor gipsafval te Boom en Rumst, Groenenberg (A. 47.506);

Gelet op het arrest nr. 79.738 van 1 april 1999 waarbij het beroep in de zaak A. 46.793 wordt verworpen, de debatten in de zaak A. 47.506 worden heropend en het aanvullend onderzoek van laatstgenoemde zaak wordt bevolen;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 november 2001, op welke datum de zaak in verderzetting wordt uitgesteld tot 6 december 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord, wat betreft de terechtzitting van 8 november 2001, de opmerkingen van Advocaat J. BOUCKAERT die, in eigen naam en loco Advocaten L. CORNELIS en D. D'HOOGHE, verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat J. VAN DE VYVER die verschijnt voor de verwerende partijen en van Advocaat Th. EYSKENS die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord, wat betreft de terechtzitting van 6 december 2001, de opmerkingen van Advocaat C. VAN VYVE die, loco Advocaten L. CORNELIS en D. D'HOOGHE verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat K. LAUWEREYS die, loco Advocaat J. VAN DE VYVER verschijnt voor de verwerende partij en van Advocaat G. MARTYN die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak werden uiteengezet in het arrest nr. 79.738 van 1 april 1999;

2. De gegrondheid van het beroep

Overwegende dat de logica vereist dat het tweede en het derde middel voorafgaandelijk aan het eerste middel worden onderzocht;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel de schending aanvoert van artikel 27, § 2, van het decreet van de Vlaamse Raad van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen,

“DOORDAT de beslissing van de Bestendige Deputatie houdende toekenning van de stortvergunning werd opgenomen op 25 april 1991, tegen die beslissing beroep werd aangetekend tussen 27 mei en 10 juni 1991; de bestreden beslissing waarbij dit beroep wordt ingewilligd, dateert van 1 mei 1992;

TERWIJL, overeenkomstig artikel 27 § 2 van het Decreet van 2 juli 1981, de Vlaamse Executieve haar beslissing moet treffen binnen de 60 dagen na het instellen van het beroep; het verstrijken van die termijn beschouwd moet worden als een stilzwijgende verwerping van het beroep; de Vlaamse Executieve na het verstrijken van die termijn ratione temporis derhalve niet meer bevoegd is om over het beroep uitspraak te doen;

ZODAT de bestreden beslissing door machtsoverschrijding is aangetast”;

dat zij dat middel als volgt toelicht :

“In het algemeen moet worden aangenomen dat de omstandigheid dat een administratief beroep schorsend is, tot gevolg heeft dat de termijn waarbinnen over het beroep moet worden beslist een vervaltermijn is.

Inzake stortvergunningen heeft het beroep tegen een door de Bestendige Deputatie afgegeven stortvergunning een schorsende werking wanneer het wordt ingesteld door de Gouverneur of door OVAM (art. 5 §6 K.B. 21 april 1982 betreffende de vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen). Bijgevolg is de termijn van 60 dagen waarbinnen de Executieve moet beslissen een vervaltermijn.

De draagwijdte van de termijn van artikel 27 par. 3 van het decreet van 2 juli 1981 is vergelijkbaar met deze van 45 dagen waarover het interministerieel comité beschikt om te beslissen over beroepen tegen handelsvestigingsmachtigingen verleend door het college van burgemeester en schepenen, op grond van de wet van 27 juni 1975.

Zoals uw Raad terecht heeft geoordeeld, is de termijn voorgeschreven in het belang van de aanvrager, die nadat hij de vergunning heeft bekomen, zekerheid moet krijgen over het lot daarvan, wanneer beroep werd ingesteld (Raad van State, SPRL Meubles, 24, nr. 30.030 van 10 mei 1988).

In casu werden de beroepen ingesteld tussen 27 mei en 10 juni 1991, zodat de Minister had moeten beslissen uiterlijk op 10 augustus 1991.

De beslissing is derhalve laattijdig en de minister was niet meer bevoegd om te beslissen”;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden wat volgt :

“Het door verzoekende partij aangehaalde art. 27 § 2 van het Decreet van 02.07.81, werd opgeheven door het art. 55, §1 van het Decreet van 12.12.90 betreffende het bestuurlijk beleid, B.S. 21.12.90 (art. 41bis, §2 Decreet Milieuvergunning dd. 28.06.85).

Overigens dient te worden opgemerkt dat de aldus opgeheven termijn van zestig dagen ook niet dwingend was en zeker geen vervalttermijn.

Zulks in tegenstelling bv. tot de termijn van zestig dagen waarbinnen de bestendige deputatie moet beslissen na het indienen van de aanvraag : bij overschrijding van deze termijn kan het dossier in zijn geheel worden onderworpen aan de Vlaamse Executieve.

De stelling van verzoekende partij dat de Vlaamse Executieve na het verstrijken van gezegde termijn *ratione temporis* niet meer bevoegd was om over het beroep uitspraak te doen, evenals dat het verstrijken van die termijn beschouwd moet worden als een stilzwijgende verwerping van het beroep, mist derhalve elke wettelijke grondslag”;

2.1.3. Overwegende dat in de verzoekschriften tot tussenkomst volgende repliek wordt gegeven :

“Vooreerst bestaat er geen algemene administratiefrechtelijke regel die aan de schorsende werking van een beroep verbindt dat de beroepstermijn een vervalttermijn zou zijn.

Bovendien is, overeenkomstig art. 5, § 6 B. Vl. Ex. d.d. 21 april 1982 (houdende nadere regelen voor het aanvragen, verlenen, weigeren, vervallen en intrekken van een vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen), slechts het door de Gouverneur of de OVAM ingesteld beroep schorsend. In casu betreft het door, onder meer, de gemeente (Boom, respectievelijk Rumst) ingestelde beroepen”;

2.1.4. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij repliceert dat uit de omstandigheid dat enkel een beroep door de gouverneur of door OVAM schorsend is, niet kan worden afgeleid dat de termijn enkel een vervalttermijn is wanneer zij het beroep hebben ingesteld, dat het “immers niet op(gaat) om een identieke termijn in sommige gevallen als vervalttermijn te beschouwen en in andere als een termijn van orde (,dat) ook wanneer het beroep is ingesteld door andere personen dan de gouverneur en OVAM, (...) bijgevolg (moet) worden aangenomen dat het gaat om een vervalttermijn”;

2.1.5.1. Overwegende dat, zoals de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord terecht aanvoert, de bewuste opheffingsbepaling van artikel 27 van het afvalstoffendecreet werd ingevoegd in het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), dat pas in werking is getreden op 1 september 1991 zodat de beroepen, volgens het bestreden besluit

ingediend tussen 27 mei en 10 juni 1991 wel degelijk dienden te worden behandeld volgens de procedure voorgeschreven bij artikel 27 van het afvalstoffendecreet;

2.1.5.2. Overwegende dat artikel 27, § 2, vierde lid, van het afvalstoffendecreet van 2 juli 1981, zoals het gold ten tijde van het bestreden besluit, luidt als volgt :

“De Vlaamse Executieve neemt haar beslissing binnen de zestig dagen na het instellen van het beroep. De beslissing wordt binnen de tien dagen nadat ze genomen werd ter kennis gebracht van de beroepen, van de Afvalstoffenmaatschappij en van de gemeente”;

dat nergens in het afvalstoffendecreet een bepaling terug te vinden is waaruit kan worden afgeleid dat de in artikel 27, § 2, vierde lid, voorgeschreven termijn van zestig dagen om over het beroep uitspraak te doen een vervaltermijn is, waarvan de overschrijding ertoe zou leiden dat de vergunning stilzwijgend zou zijn verkregen; dat het bepalen van een vervaltermijn een gewichtige aangelegenheid is, zeker wanneer het verstrijken van de termijn ertoe leidt dat de vergunning stilzwijgend wordt verkregen; dat derhalve de termijnen slechts vervaltermijnen zijn in die gevallen waar het afvalstoffendecreet of het milieuvergunningsdecreet uitdrukkelijk het totstandkomen van een stilzwijgende vergunning heeft voorzien als sanctie voor het overschrijden van de termijnen; dat het louter gegeven dat blijkens het uitvoeringsbesluit van 21 april 1982 betreffende de vergunning voor de verwijdering van afvalstoffen, het beroep ingesteld tegen een door de bestendige deputatie verleende stortvergunning door de gouverneur of door de OVAM een schorsende werking heeft, geenszins tot het besluit kan leiden dat de decreetgever de in artikel 27, § 2, van het afvalstoffendecreet vastgestelde termijn van zestig dagen om over het beroep uitspraak te doen als een vervaltermijn heeft willen laten doorgaan; dat, overigens, in casu de ingestelde beroepen niet uitgingen van de gouverneur of van de OVAM, zodat de in eerste aanleg verleende vergunning niet was geschorst en de exploitatie in beginsel kon worden aangevat; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel de schending aanvoert van artikel 27, § 2, van het afvalstoffendecreet; dat zij betoogt dat het niet duidelijk is wanneer de beslissing van de bestendige deputatie van 25 april 1991 ter kennis van de beroepsindieners is gebracht, terwijl de beroepen werden ingediend tussen 27 mei en 10 juni 1991, zodat het niet zeker is dat de beroepen werden ingesteld binnen de bij evengenoemde bepaling voorziene termijn van dertig dagen vanaf de betekening zodat “onder voorbehoud van de neerlegging van aanvullende stukken” moet worden aangenomen dat de minister niet bevoegd was om uitspraak te doen;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt wat volgt :

“Uit het administratief dossier blijkt dat het beroep door de gemeente BOOM werd ingesteld op 21.05.91 en ontvangen door de Gemeenschapsminister op 24.05.91 (Administratief dossier stuk 2 en stuk 40, blz. 3e), derhalve alleszins binnen de opgelegde termijn van dertig dagen.

Het Besluit van de Bestendige Deputatie dd. 25.04.91 werd ter kennis gebracht van de gemeente RUMST met schrijven dd. 30.04.91, ontvangen op 02.05.91 (stuk 43 Administratief dossier).

De gemeente RUMST tekende beroep aan tegen het Besluit op 31.05.91 (stuk 44 Administratief dossier).

Het beroep van de gemeente RUMST werd dus eveneens aangetekend binnen de dertig dagen vanaf de betekening van het besluit van de Bestendige Deputatie.

Onder de dag van ‘betekening’ dient overigens te worden verstaan niet de dag dat de overheid de betrokkene een betekeningsbericht toezendt, maar de dag dat de betrokkene effectief in kennis gesteld wordt (of geacht moet worden in kennis te zijn gesteld) van de beslissing.

Het middel mist dan ook feitelijke grondslag”;

2.2.3. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat het beroep van de gemeente BOOM, gedateerd 21 mei 1991, tegen de beslissing van de bestendige deputatie van 25 april 1991 door de verwerende partij werd ontvangen op 24 mei 1991 en dat dezelfde beslissing aan de gemeente RUMST werd betekend met een brief van 30 april 1991, ontvangen op 2 mei 1991, terwijl het beroep door de gemeente RUMST werd ingesteld op 31 mei 1991; dat, dienvolgens, zoals de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord blijkt te erkennen, de

administratieve beroepen van de tussenkomenende partijen tijdig werden ingesteld; dat het middel feitelijke grondslag mist;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste onderdeel van het eerste middel onder meer de schending aanvoert van “de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen” en van “het beginsel dat elke beslissing op in feite juiste en in rechte aanvaardbare motieven moet berusten”; dat zij desbetreffend doet gelden dat een vergunning voor het uitbaten van een stortplaats enkel wettig kan worden geweigerd omwille van redenen die betrekking hebben, hetzij op de wettelijke mogelijkheid om de activiteiten die van de vergunningsaanvraag het voorwerp uitmaken, toe te laten, hetzij op de verenigbaarheid van de aanvraag met het algemeen belang, dat evenwel in het bestreden besluit hoofdzakelijk wordt verwezen naar de wenselijkheid om het verlenen van een stortvergunning te beoordelen in het kader van de beoordeling van de aanvraag voor een nieuwe milieuvergunning voor het fosfaatproductieproces, waarbij het inopportuun werd geacht voor de periode tot april 1993 een stortcapaciteit van 6 miljoen m³ te voorzien, dat die motieven echter geen verband houden met het eigenlijke voorwerp van de vergunningsaanvraag en dat evenmin blijkt dat hetzelfde doel niet kon worden bereikt door de uitvoerbaarheid van de vergunning (gedeeltelijk) afhankelijk te stellen van de afgifte van een milieuvergunning met betrekking tot de productie na april 1993, dat zelfs indien de weigering van een stortvergunning op grond van het feit dat het te storten afval verband houdt met activiteiten die, voor wat betreft de periode na april 1993, (nog) niet zijn vergund - quod non-, een dergelijke motivering niet kan worden ingeroepen met betrekking tot de noodzaak te beschikken over een stortplaats voor de periode tussen de uitputting van de capaciteit van de huidige stortsite in de loop van het tweede semester van 1992 en april 1993, dat het bestreden besluit in dat verband enkel voorhoudt dat het “niet opportuun is een nieuwe stortplaats met een capaciteit van 6 miljoen m³ in te richten voor de beperkte hoeveelheid afvalstoffen die de n.v. PRAYON-RUPEL tussen november 1992 en april 1993 wettelijk nog mag produceren”, dat het bestreden besluit echter op geen enkele wijze poogt aan te geven waarom het algemeen belang zich tegen de aangevraagde bijkomende stortplaats zou verzetten,

dat uit het bestreden besluit evenmin blijkt waarom het niet mogelijk was om de aangevraagde stortvergunning slechts voor een beperkte capaciteit toe te kennen, overeenstemmend met de periode tot april 1993; dat zij het onderdeel verder toelicht als volgt :

“(…)

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat een nieuwe stortvergunning moet worden aangevraagd met identiek hetzelfde voorwerp. Over de verenigbaarheid van de aanvraag met de wet en het algemeen belang werd immers nog geen uitspraak gedaan. De bestreden beslissing komt derhalve neer op een weigering enkel en alleen omdat nog geen uitspraak is gedaan over de toekenning van een milieuvergunning voor de fosfaatproductie. Een dergelijk motief houdt geen verband met de eigenlijke aanvraag en geldt dan ook niet als ‘draagkrachtig’ motief, dit is een motief dat de genomen beslissing in rechte kan verantwoorden.

Dit klemmt hier des te meer, omdat de redenering die de minister volgt, neerkomt op een cirkelredenering : men weigert de stortvergunning omdat niet zeker is dat de milieuvergunning verleend zal worden, en later kan men dan de milieuvergunning weigeren, omdat er geen stortvergunning is. Op deze wijze kan men dan steeds, van zodra meer dan één vergunning vereist is, elke vergunning weigeren omdat de andere vergunning nog niet verkregen is, of onzeker is dat deze verkregen zal worden.

Ten onrechte doet de minister uitschijnen, dat het verlenen van de stortvergunning zou impliceren dat ook de milieuvergunning verleend zal moeten worden. Beide vergunningen staan los van elkaar, en het verlenen van de stortvergunning verleent geen enkel recht op het verlenen van de milieuvergunning.

Ten overvloede is erop te wijzen dat uit de bestreden beslissing en de daarin vervatte motivering niet blijkt waarom de globale evaluatie van de fosforzuurproductie niet kon gebeuren bij de beoordeling van de aanvraag van de stortvergunning, temeer nu uit het beroep blijkt dat niet zozeer de productie maar wel het daarmee gepaard gaande gipsafval als het meest problematische aspect wordt beschouwd.

Het beoogde doel, namelijk het vermijden dat een ruime stortcapaciteit zou worden toegekend voor afval die in de toekomst misschien niet zal mogen worden geproduceerd, kon overigens ook bereikt worden door de stortvergunning (gedeeltelijk) af te geven onder de voorwaarde dat ook voor de fosfaatproductie de nodige vergunningen worden bekomen.

“(…)

2. Bijkomend wordt in het bestreden besluit ingeroepen dat het ‘niet opportuun is een nieuwe stortplaats met een capaciteit van 6 miljoen m³ in te richten voor de beperkte hoeveelheid afvalstoffen die de n.v. PRAYON RUPEL tussen november 1992 en april 1993 wettelijk nog mag produceren’. Het bestreden besluit poogt echter op geen enkele wijze aan te geven waarom het algemeen belang zich tegen de aangevraagde bijkomende stortplaats zou

verzetten. Er dient immers rekening mee worden gehouden dat het ontbreken van een stortplaats met zich mee brengt dat het bedrijf vanaf de uitputting van de huidige stortsite tussen 20 september en 30 oktober 1992 tot de sluiting van fosforzuurproductie zal worden gedwongen en het is ondenkbaar dat die afdeling nadien nog opnieuw zou worden opgestart. De weigering om een stortvergunning toe te kennen, zelfs voor de periode tot april 1993, heeft dan ook tot gevolg dat over de milieuvergunning voor de fosfaatproductie zelfs niet meer zal moeten worden geoordeeld, vermits die afdeling immers reeds eerder zal zijn gesloten.

Uit het bestreden besluit blijkt overigens niet waarom het niet mogelijk was om de aangevraagde stortvergunning slechts voor een beperkte capaciteit toe te kennen, overeenstemmend met de periode tot april 1993. Door die mogelijkheid niet in aanmerking te hebben genomen houdt de bestreden beslissing tevens schending in van het evenredigheidsbeginsel.

Tenslotte weze opgemerkt, dat het bestreden besluit ook verwijst naar het Afvalstoffenplan 1991-1995, maar niet vaststelt dat de aangevraagde vergunning daarmee in strijd zou zijn, zodat dit geen weigeringsmotief kan zijn; en dat de verwijzing naar de fosfaatproductie in de bedrijfszetel te Puurs geen betrekking heeft op de stortvergunning”;

2.3.2. Overwegende dat de repliek van de verwerende partij in de memorie van antwoord in hoofddorde bestaat uit een exceptie van onontvankelijkheid, die er op neerkomt dat de gevraagde vergunning moest en moet worden geweigerd wegens dwingende bepalingen van het Afvalstoffenplan 1991-1995; dat, voorts, zij doet gelden dat het bestreden besluit uitvoerig en uitdrukkelijk werd gemotiveerd door onder meer de verwijzing naar de verschillende adviezen ter zake uitgebracht, naar het verslag van de hoorzitting gehouden op 18 september 1991 en naar het Afvalstoffenplan 1991-1995; dat zij ook van oordeel is dat het algemeen belang zou geschonden zijn door het verlenen van de vergunning voor een stortplaats met een capaciteit van 6 miljoen m³, terwijl het op het ogenblik van het bestreden besluit vergunde productievolume nog slechts 300.000 m³ bedroeg; dat zij vaststelt dat de overheid bij het nemen van het bestreden besluit de verschillende belangen zorgvuldig heeft afgewogen; dat zij betwist dat de stortvergunning afhankelijk zou zijn gesteld van de exploitatie- of milieuvergunning voor de basisfosforzuurproductie, zoals de verzoekende partij stelt;

2.3.3. Overwegende dat de tussenkomende partijen zich aansluiten bij de memorie van antwoord; dat zij daaraan nog toevoegen wat volgt :

- “- Art. 2 van het decreet van 2 juli 1981 (betreffende het beheer van afvalstoffen) bepaalt dat het Afvalstoffendecreet tot doel heeft de gezondheid van de mens of het milieu tegen de schadelijke invloed van afvalstoffen te vrijwaren door, onder meer, het ontstaan van afvalstoffen te voorkomen.
- Bij het beoordelen van de aanvragen voor vergunning van inrichtingen voor verwijdering van afvalstoffen dient de overheid er dan ook voor te waken dat geen verwijderingsinstallaties worden vergund met een capaciteit die de bestaande afvalproductie ruim overtreft. Doet zij dat toch, spreekt zij zich in wezen uit over de toekomstige afvalproductie, en betreedt zij het terrein van de exploitatievergunningsaanvraag”;

dat zij ook stellen dat, behoudens vergissing, zij menen te weten dat de verzoekende partij niet tijdig de hernieuwing heeft gevraagd van de aflopende exploitatievergunning voor de basisfosforzuurproductie, zodat de voortzetting van de productie en de daarbijkomende afvalproductie na 9 april 1993 des te onzekerder was;

2.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord er vooreerst op wijst dat de beweerde wettelijke onmogelijkheid om de gevraagde vergunning te verlenen wegens strijdigheid met het Afvalstoffenplan 1991-1995 geenszins terug te vinden is in de motieven van het bestreden besluit en dat bovendien helemaal niet uit het administratief dossier blijkt dat die stelling correct is; dat voorts zij in essentie volgende argumentatie geeft :

“De in de bestreden beslissing opgegeven motieven komen er uiteindelijk op neer dat de verwerende partij eigenlijk de beslissing nopens de aangevraagde stortplaats wou uitstellen totdat ook over de milieuvergunning een beslissing was genomen. Een dergelijke overweging - die enkel een uitstel (onder voorbehoud nochtans van het tweede middel) of een positieve beslissing onder opschortende voorwaarde van het bekomen van een milieuvergunning zou verantwoorden, kan onmogelijk worden beschouwd als wettig motief voor de weigering van de aangevraagde vergunning.

De verwerende partij heeft geweigerd om zich uit te spreken over de verenigbaarheid van de aangevraagde stortplaats met het algemeen belang, enkel en alleen omdat het van oordeel was dat het ogenblik daarvoor nog niet ‘rijp’ was. Een dergelijke motivering kan een beslissing om de gevraagde stortvergunning niet toe te staan, niet verantwoorden. De verwerende partij heeft met andere woorden geen gebruik gemaakt van de beoordelingsbevoegdheid waarover zij beschikt. Door van die beoordelingsvrijheid geen gebruik te maken en de beoordeling van de verenigbaarheid van de aangevraagde

stortvergunning uit te stellen tot over een nieuwe aanvraag uitspraak moet worden gedaan, is de bestreden beslissing door machtsoverschrijding aangetast.

(...)

In elk geval bevat de bestreden beslissing geen enkel concreet motief waarom het algemeen belang er zich zou tegen verzetten dat een stortplaats zou worden ingericht voor een capaciteit van 6 miljoen m³, ook al kon de n.v. PRAYON RUPEL tot april 1993 nog slechts een beperkte hoeveelheid afvalstoffen produceren en zou de concrete uitwerking van het Afvalstoffenplan zich desgevallend tegen de volledige bezetting van deze stortcapaciteit van 6 miljoen m³ kunnen verzetten. Minstens blijkt niet waarom de toekenning van de vergunning in het licht van die overwegingen voor de activiteiten na april 1993 niet werd afgegeven onder de opschortende voorwaarde van de afgifte van een milieuvergunning - die in casu werd afgegeven (zie bijlage) - of waarom de vergunning niet voor een beperkter capaciteit werd afgegeven.

(...)

Ten overvloede is erop te wijzen dat de loutere verwijzing naar diverse - in casu zeven - adviezen niet als 'uitdrukkelijke motivering' in aanmerking kan worden genomen. Dit is des te meer het geval wanneer de adviezen waarnaar wordt verwezen met elkaar tegenstrijdig zijn en de beslissing -zoals in casu- uit deze adviezen geen concrete besluiten trekt voor wat betreft de verenigbaarheid van de aangevraagde stortplaats met het algemeen belang.

(...)

De tussenkommende partij werpt nog op dat de vergunningverlenende overheid erover moet waken dat hij bij het vergunnen van afvalinrichtingen niet tegelijkertijd uitspraak doet over de afvalproductie. Aan dit argument kan onder het wettelijk systeem voor de inwerkingtreding van het milieuvergunningsdecreet geen waarde worden toegekend. De wetgever heeft de vergunningssystemen immers precies zo georganiseerd dat voor elke afzonderlijke aanvraag (stort; exploitatie; bouwwerken) ook een afzonderlijke vergunningsprocedure moet worden gevolgd. De aanvrager moet er dan zelf maar rekening mee houden dat de vergunning over een bepaald aspect van zijn activiteit niet noodzakelijk impliceert dat ook de andere noodzakelijke elementen van zijn bedrijvigheid vergund zullen worden. De vergunningverlenende overheid kan de bevoegdheid van de overheid in het kader van vergunningsaanvragen met een ander voorwerp dus niet inroepen om een eigen afwijzende beslissing te rechtvaardigen.

(...)”;

dat tenslotte, zij doet gelden dat zij wel degelijk tijdig, namelijk op 31 maart 1992, de milieuvergunningsaanvraag voor het voortzetten van haar basisfosforzuurproductie heeft ingediend en dat zij deze vergunning bij besluit van de bestendige deputatie van 10 september 1992 heeft verkregen;

2.3.5. Overwegende dat met een brief van 22 november 2001 de raadsman van de verwerende partij meedeelt dat zijn cliënte afstand doet van haar verzoek in de laatste memorie tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof in verband met de bevoegdheid van de federale wetgever tot het uitvaardigen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voor zover deze wet ook van toepassing is op de bestuurshandelingen van de Gewesten en de Gemeenschappen;

2.3.6.1. Overwegende dat, wat de door verwerende partij bij het eerste middel opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid betreft, wordt vastgesteld dat bij de bespreking van een gelijkkluidende exceptie aangevoerd door de tussenkomende partijen, de Raad van State in zijn tussenarrest nr. 79.738 deze exceptie reeds heeft afgewezen; dat het volstaat te verwijzen naar hetgeen de Raad van State desbetreffend onder sub 3.3.2. heeft overwogen;

2.3.6.2. Overwegende, wat de door de tussenkomende partijen sub 2.3.3. opgeworpen exceptie betreft, dat aan de hand van stukken gevoegd bij haar memorie van wederantwoord de verzoekende partij aantoont dat zij wel degelijk tijdig, dit is op 31 maart 1992, de hernieuwing van haar vergunning voor de basisfosforzuurproductie heeft aangevraagd; dat zij bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen deze vergunning heeft verkregen; dat de exceptie feitelijke grondslag mist;

2.3.6.3.1. Overwegende dat blijkens de uiteenzetting van het middel de verzoekende partij aanvoert dat naar haar oordeel het bestreden besluit geen concrete milieu-hygiënische beoordeling bevat van de vergunningsaanvraag, en dat het in het bestreden besluit voorkomend weigeringsmotief gestoeld op overcapaciteit de weigering van de vergunning niet rechtsgeldig kan schragen;

2.3.6.3.2. Overwegende dat wordt vastgesteld dat in de aanhef van het bestreden besluit eenvoudig melding wordt gemaakt van het Afvalstoffenplan 1991-1995 (“gelet op ...”) zonder dat de aanvraag er op enige wijze aan wordt getoetst; dat

wat de verschillende verleende adviezen betreft, enkel wordt gemeld of ze gunstig of ongunstig zijn, zonder de minste aanduiding van de motieven; dat ook de inhoud van het verslag van de hoorzitting gehouden op 18 september 1991 generlei wordt weergegeven; dat alleen volgende overwegingen de motieven voor het bestreden besluit bevatten :

“Overwegende dat de n.v. PRAYON-RUPEL in de Hollebeekstraat te Rumst beschikt over een vergunde stortplaats voor gipsafval waarvan de vergunningstermijn afloopt in november 1992;

Overwegende dat de lopende exploitatievergunning voor het exploitatieproces van PRAYON-RUPEL dat aanleiding geeft tot het ontstaan van grote hoeveelheden afvalgips verstrijkt op 09/04/1993;

Overwegende dat de n.v. PRAYON-RUPEL op de datum van onderhavig besluit derhalve niet beschikt over enig recht om na 09/04/1993 nog gipsafval te produceren;

Overwegende dat het verlenen van een nieuwe stortvergunning voor gipsafval slechts kan worden overwogen in het kader van een globale evaluatie van de milieuimpakt van de fosfaatproductie te Puurs, waarbij rekening wordt gehouden met de bepalingen van het Afvalstoffenplan 1991-1995;

Overwegende dat bedoelde evaluatie dient plaats te vinden naar aanleiding van de beoordeling van een eventuele aanvraag van de n.v. PRAYON-RUPEL voor een nieuwe milieuvergunning voor het fosfaatproductieproces op grond van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning;

Overwegende dat het bijgevolg niet opportuun is voor de beperkte hoeveelheid afvalstoffen die de n.v. PRAYON-RUPEL tussen november 1992 en april 1993 wettelijk nog mag produceren”;

2.3.6.3.3. Overwegende dat wordt vastgesteld dat het bestreden besluit niet de minste evaluatie bevat aangaande de al dan niet aanvaardbaarheid van zowel het storten van het gipsafval op zich als het storten op de beoogde locatie en evenmin van de gebeurlijke hinder van het storten voor de omgeving van de stortplaats; dat aldus het bestreden besluit geen concrete milieu-hygiënische beoordeling van de vergunningsaanvraag bevat; dat het enig weigeringsmotief neerkomt op mogelijke overcapaciteit, wegens het nog niet voorhanden zijn van een milieuvergunning die toelaat om na 9 april 1993 gipsafval te produceren; dat evenwel nergens wordt aangegeven waarom de bescherming van mens en leefmilieu er zich tegen verzetten dat een nieuwe stortplaats met “een capaciteit van 6 miljoen m³” wordt ingericht; dat zolang dergelijke bezwaren niet tot uiting worden gebracht, de opportuniteit van de gevraagde capaciteit enkel het probleem van de aanvrager uitmaakt en geen

rechtsgeldig motief vormt om de vergunning te weigeren; dat de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting argumenten aanbrengt waarom het verlenen van de gevraagde vergunning niet in overeenstemming zou zijn met de bescherming van mens en leefmilieu; dat evenwel die argumenten geen deel uitmaken van de motivering van het bestreden besluit zodat daarmee geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de wettigheid van het bestreden besluit; dat het eerste onderdeel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Gemeenschapsminister van leefmilieu en huisvesting van 1 mei 1992, houdende opheffing van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 25 april 1991, waarbij aan de n.v. PRAYON-RUPEL Chemische bedrijven vergunning wordt verleend tot het uitbaten van een stortplaats voor gipsafval te Boom en Rumst, Groenenberg.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep in de zaak A. 47.506, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst in de zaak A. 46.793, bepaald op 74,37 euro, komen ten laste van de eerste tussenkomende partij.

De kosten van de tussenkomsten in de zaak A. 47.506, bepaald op 148,74 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
achttien februari tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld
uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.